

UZASADNIENIE

wyroku z 7 grudnia 2018 r.

Pozwem z dnia 13 lipca 2017 r. pierwotnie wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie, Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. K. kwoty 2.352,90 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 lipca 2017 r. do dnia zapłaty.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) Finanse S.A. w dniu 21 grudnia 2016 r. Na podstawie powyższej umowy powód nabył wierzytelność przysługującą zbywcy wierzytelności z tytułu zawartej przez pozwaną umowy pożyczki nr (...), która nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia (pozew, k. 5-8).

Postanowieniem z 11 września 2017 r. Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin Zachód w Lublinie sprawę przekazano do tut. Sądu z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (postanowienie, k. 8v).

W odpowiedzi na pozew pozwana S. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia; niewykazania istnienia i wysokości wierzytelności oraz swojego następstwa prawnego w stosunku do (...) S.A. (odpowiedź na pozew, k. 51-53).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2016 r. (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. (dalej: zbywca) zawarł z Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. reprezentowanym przez K. Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą we W. (dalej: nabywca) umowę przelewu wierzytelności (umowa przelewu wierzytelności, k. 21-24).

W dniu 13 lipca 2017 r. nabywca Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym nabywca oświadczył, że na dzień wystawienia wyciągu zadłużenie S. K. z tytułu umowy pożyczki nr (...) wynosi 2.352,90 zł (wyciąg, k. 16).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów, stwierdziwszy, że nie budzą one wątpliwości oraz że nie były kwestionowane przez strony. Sąd odmówił jednak wiarygodności i mocy dowodowej wydrukowi komputerowemu zatytułowanemu „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Zdaniem Sądu wydruk ten nie może służyć za dowód w postępowaniu. Po pierwsze należy podkreślić, że nie stanowi on dokumentu w rozumieniu art. 243 i 245 k.p.c. Nie jest opatrzony podpisem osoby, od której pochodzi zawarte w nim oświadczenie. Oceny powyższej nie zmienia opatrzenie wydruku pieczętką imienną i podpisem działającego w sprawie pełnomocnika. W świetle art. 129 § 2 k.p.c. działający w sprawie pełnomocnik może poświadczyć zgodność z oryginałem kopii dokumentów. Tymczasem omawiany wydruk nie jest kopią dokumentu. Stanowi jedynie graficzne odzwierciedlenie zawartości pamięci komputera, w którym dane zawarte w wydruku są lub były w chwili sporządzenia wydruku przechowywane. Ubocznie jedynie należy zauważyć, że poświadczenie naniesione na wydruk przez pełnomocnika powoda zostało sporządzone niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. W myśl art. 6 ust. 3 powołanej ustawy radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie – również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny

stwierdza to w poświadczeniu. Poświadczenie sporządzone przez pełnomocnika powoda pozbawione jest elementów daty i miejsca jego sporządzenia. W ocenie Sądu skutkuje to nieskutecznością poświadczenia, abstrahując od wyżej wskazanej okoliczności, że poświadczenie nie dotyczy dokumentu, zatem również z tego względu narusza dozwolenie wynikające z art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Badanie legitymacji procesowej stron procesu, która stanowi przesłankę materialnoprawną jest obowiązkiem Sądu, który do tej kwestii odnosi się przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy. Sąd dokonuje zatem oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy (art. 316 § 1 k.p.c.), a stwierdziwszy brak legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), zamyka rozprawę i wydaje wyrok oddalający powództwo.

Powód wywodził swe żądanie z umowy cesji wierzytelności, zawartej w dniu 21 grudnia 2016 r. z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W., obejmującej wierzytelność wynikającą z zawartej pomiędzy pozwaną S. K. a pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki o nr (...). Podstawą prawną tak sformułowanego żądania jest art. 509 § 1 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl zaś § 2 powołanego uregulowania wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Skuteczność cesji nie w każdym przypadku wynika z treści umowy. W okolicznościach niniejszej sprawy należy mieć na uwadze, że przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z 21 grudnia 2016 r. był znaczny portfel wierzytelności. Cesjonariusz, chcąc wytoczyć powództwo przeciwko oznaczonemu dłużnikowi o zapłatę wierzytelności należącej do zbioru objętego jedną umową cesji, winien skonkretyzować daną wierzytelność oraz jej dłużnika lub dłużników. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu ustanowiona w art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów, składających się na oznaczenie wierzytelności i jej dłużnika, obciąża cesjonariusza - powoda w procesie o zapłatę.

W ocenie Sądu powód temu obowiązkowi nie sprostał. Jak już wyżej wskazano w części dotyczącej oceny dowodów, nie zasługuje na wiarę dowód w postaci załącznika do umowy zawartej między stronami. Z kolei z przedłożonej umowy nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Finanse S.A. wobec pozwanej. Tym samym dokument ten nie potwierdza, aby powód nabył wierzytelność przeciwko S. K. i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Zasadne jest więc twierdzenie, że nieudowodnione przez powoda zostało nabycie przez niego wierzytelności przysługującej wobec pozwanej i w związku z tym nie posiada on legitymacji procesowej do wytoczenia niniejszego powództwa.

Ponadto powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z uwagi na nieudowodnienie istnienia samego roszczenia i jego wysokości. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem jakakolwiek umowa pożyczki. Sąd nie miał zatem możliwości zweryfikowania na podstawie przedstawionego przez powoda materiału dowodowego ani zasadności, ani tym bardziej prawidłowości dokonanych obliczeń w zakresie dochodzonej kwoty. Brak przedłożenia m. in. umowy pożyczki, z której powód wywodzi żądanie i oparcie się jedynie na twierdzeniach powoda nie pozwala na uznanie wskazanych okoliczności za udowodnione, zwłaszcza, że pozwana zakwestionowała zarówno skuteczność cesji wierzytelności, jak też zawarcie samej umowy pożyczki.

W tym miejscu podkreślić należy, że Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Mając natomiast na uwadze pełną samodzielność stron w podejmowaniu czynności procesowych, oraz to, że strona powodowa pozostawała reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika należało oczekiwać większej aktywności podczas postępowania,

która w pierwszej kolejności winna była zrealizować się w dostarczeniu dowodów, które mogłyby potwierdzić prezentowane przez nią twierdzenia.

Na marginesie należy zauważyć, że z uwagi na ubogi materiał dowodowy Sąd nie był w stanie ocenić podniesionego zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu powód nie udowodnił, kiedy stała się wymagalna wierzytelność dochodzona w niniejszym procesie. Z zaferowanych przez powoda dowodów w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej oraz umowy cesji nie wynika termin wymagalności świadczenia. Z uwagi na to, że strona powodowa nie odniosła się w żaden sposób do zarzutu pozwanej w tym zakresie, należałoby ewentualnie uznać tę okoliczność jako przyznaną przez powoda. Negatywne skutki nieudowodnienia powyższej okoliczności mogą obciążać jedynie stronę powodową. Niemniej, okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec braku legitymacji czynnej powoda.

Orzekając o kosztach postępowania, Sąd kierował się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Powód, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz pozwanej poniesione przez nią koszty postępowania obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 900 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pkt II).

S. P. 1 S.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pełnomocnikowi pozwanej.